

"וְכִי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִטְעַתֶּם" (ויקרא י"ט, כ"ג)

אמר ר' לוי: משל לאותה תרנגולת, כשאפרוחיה קטנים, היא מכנסת אותם תחת כנפיה ומחממת אותם ועודרת לפניהם לבקש אוכלם. וכשהם גדלים, אם מבקש אחד מהם להיכנס תחת כנפיה, הא מנקרת בראשו ואומרת לו: לך עדור באשפתך ובקש בעצמן מזונותיך. כך כשהיו ישראל במדבר, היה המן יורד והבאר עולה והשלו מצוי וענני כבוד מקיפים אותם. ועמוד אש ועמוד ענן הולכים לפניהם. כיוון שנכנסו לארץ, אמר להם משה: כל אחד מכם יטול מכושו ויטע נטיעות בעצמו. זהו שכתוב: "כי תבואו... ונטעתם". (תרגום מארמית)

היינו העתיד | יעל נאמן

על ילדותה והתבגרותה בקיבוץ יחיעם

"הרעיון היה דוקא חשיבות גדולה מאד של הפרט והאמונה היתה שככל שהפרט מתמסר יותר ועושה יותר למען הקהילה, כך הוא נבנה יותר.

זאת היתה הפילוסופיה ועם זה היינו שלמים לחלוטין. תמיד היה חלק של החברים שלא תרמו כל כך לכלל-אנחנו שתרמנו חשנו את עצמנו מאושרים הרבה יותר, שלמים הרבה יותר, מסופקים הרבה יותר מאשר הם. וזה היה במידה רבה נכון. הם התהלכו ממורמרים ואנחנו התהלכנו עם הרגשה שאנחנו בונים עולם. כלומר, לא היה פה עניין של הקרבה של הפרט למען הכלל, אלא היה פה עניין של בניין הפרט באמצעות הכלל."

"המחלה הקשה ביותר היום

אינה צרעת או שחפת,

אלא ההרגשה שאין בך צורך"

"בגרנו [אנחנו מוכנים] לניסיון של שלטון עצמי". באופן זה קם הפרלמנט, שעדין אין לומר עליו שום דבר בטוח. בפרלמנט עשרים צירים. חמישה ילדים הם איזור בחירה. הצובר ארבעה קולות נעשה ציר. מצביעים הכל, וציר יוכל לשמש רק ילד שלא נתבע לדין אפילו פעם אחת בענייני יושר. למי שנכשל במעשה של אי-יושר (גניבה, מרמה) ניתנה הזכות לטהר את שמם. הפרלמנט מאשר את החוקים שנקבעו על ידי מועצת בית-הדין או דוחה אותם. הפרלמנט קובע את ימי החג, את הימים המיוחדים, וקובע את הזכות לגלויות מזכרת. אם בית הדין רשאי להכריע בדבר הוצאת חניך מהמוסד, חייב הפרלמנט לשאוף לכך, שקבלת ילדים חדשים והוצאת חניכים בוגרים יהיו תלויים בהחלטתו. הזהירות רצויה, ואת תחומי סמכותו של הפרלמנט כדאי להרחיב לאט, ומוטב שההגבלות והאזהרות יהיו רבות, אך ברורות וזכורות, שאם לא כן, מוטב שלא נפעיל בחירות, שלא נביים משחק בשלטון עצמי, שלא נשלה את עצמנו ואת הילדים. הרי זה משחק שטעמו רע והוא מזיק.

יאנוש קורצ'אק, 'עם הילד'

שיחה / דן פגיס

אָרְבֵּעַ שְׁנֵי חֲנֻחַי עַל הָאָרֶץ.
אֶחָד הִגְדִּיר אוֹתוֹ לְפִי הַסּוּג, הַמִּין וְהָזֶן.
אֶחָד עָמַד עַל מְגִרְעוֹתָיו בְּתַעֲשִׁית הַקְּרָשִׁים.
אֶחָד צִטֵּט שִׁירִים עַל אֲרָנִים בְּכָל מִיָּנִי שְׁפוֹת.

אֶחָד הִכָּה שָׂרָשׁ, הוֹשִׁיט עֲנָפִים וְרָשָׁרֵשׁ.